

kiel specialisto pri kriptografio. Tuj post la unua volapükista kongreso en 1884, Kerckhoffs aliĝis al la movado kaj en 1885 fondis la „Association française pour la propagation du Volapük” (Franca asocio por disvastigo de Volapük). Tiun ĉi organizaĵon eniris i.a. kvindek da famaj personoj, ŝtataj oficistoj, sciencistoj, industriistoj ktp. Volapukon rekomendis artikoloj en grandaj ĵurnaloj kiel „Le Temps”, „La Liberté”, „Le Petit Journal”. De Francio Volapük disvastiĝis en Hispanion, Portugalion kaj Belgion. Kerckhoffs publikigis broŝurojn kaj librojn, i.a. 144-paĝan lernolibron „Cours complet de Volapük”, gramatikon, vortaron kaj inter 1886–1889 revuon „Le Volapük.”

La dua kongreso de Volapük okazis en Munkeno en la jaro 1887 kun vere internacia publiko kaj kun Volapük kiel oficiala kongreslingvo. Aŭtoritatoj, kiel ekz. filologo Friedrich Max Müller eldiris, ke en la projekto de universala tutmonda lingvo nenio kontraŭas la lingvoscienccon, en germanaj ĵurnaloj estis Volapük rekomendata por internacia komerco. Dum la dua volapükista kongreso en 1887 ankaŭ fondiĝis la „Akademio Internacia de Mondolingvo” (*Kadem Bevünetik Volapüka*) „por direktado de la aferoj, rilatantaj la lingvokonstruon”. Ĝi konsistis el 29 membroj el 15 nacioj, la prezidanto estis Schleyer kaj la direktoro Kerckhoffs. Sed tiu ĉi, kvankam lingvisto, pli emfazis la praktikan valoron de la internacia lingvo (ĉefe uzeblon por komercaj celoj) ol abstraktan riĉecon de lingvoformoj. Li klopodis, ke la lingvo iĝu pli simpla kaj „natura”, t.e. pli simila al eŭropaj etnolingvoj kaj tiusence li faris kelkajn lingvoŝanĝojn (ekzemple enkondukis analizan fleksion kaj firman vortordon), pro kiuj Schleyer montris sin malkontenta.

En 1888 okazis la unua movada malakordo: Schleyer malkonfirmis elekton de Heinrich Schnepfer, estro de la munkena klubo, kiu estis organizinta la duan kongreson, kiel movadestro por Bavario. Ekestis kvereloj inter kluboj de Munkeno kaj Nurenbergo, kun la rezulto, ke la tuta nurenberga klubo sub gvido de Leopold Einstein transiris al Esperanto. La postan jaron raportis la revuo *Volapükabled Zenodik* pri lingvaj ŝanĝ-proponoj de Kerckhoffs kaj malaprobo de Schleyer. En 1889, Kerckhoffs proponis kunvoki la trian Volapük-kongreson al Parizo, sed Schleyer kunvokis la akademianojn al Allmendingen kaj aprobigis nur malgrandan parton de reformproponoj. La kongreso en Parizo okazis kontraŭ la volo de Schleyer, denove kun Volapük kiel komunika lingvo kaj ĉ. 200 partoprenantoj el 13 landoj inklude de Turkio kaj Ĉinio. La kongreso ne traktis detalojn de la necesaj lingvoŝanĝoj, nur ĝenerale aprobis aposteriorismon. La Akademio estis proklamita la sola decida aŭtoritato en lingvaj demandoj. En 1890 aperis oficiala akademia *Glamat nomik* (Regula gramatiko) kun enlaboritaj ŝanĝoj de Kerckhoffs. Schleyer tamen ne konsentis kaj fondis propran akademion, gvidatan de Karl Zetter. La konflikto iĝis publika, kaj fine ĝi kaŭzis movadan skismon: ĉe la flanko de Schleyer kaj lia *Klub Bevünetik* („Internacia Klubo”) restis konservemuloj respektantaj sian estron (kiu uzis titolojn „cifal”, „=”, „ĉef-estro” kaj „datuval” = ĉef-inventinto), la movado emfazis firman organizon, himnon, ideologion de monda unuigo ktp. Kerckhoffs kaj liaj simpatiantoj apogis la ideon, ke la Akademio rajtas fari ŝanĝojn kaj reformojn en la lingvo laŭ bezono de ties uzantoj. La konflikto kaŭzis perdon de membraro kaj Kerckhoffs demisiis en 1892.

Lia granda merito estas publikigo de *Yelabuk pedipedelas* (jarlibro de diplomitaj volapukistoj, Paris, Le Soudier 1889), kie troviĝas mirinde detala listo de libroj, artikoloj kaj projektoj tuŝantaj la problemon de internacia lingvo ĝis la jaro 1889, do eĉ libroj pri Esperanto. Plue enestas la listo de 283 volapukaj societoj (en Eŭropo, Ameriko, Afriko, Azio, Oceanio, Aŭstralio), 384 libroj, 25 gazetoj kaj 316 lernolibroj de Volapük en 25